

Prolog

Mă aflam într-o bibliotecă ce părea creată de imaginație, un loc în care parcă obișnuiam să-mi petrec după-amiezile libere căutând rime pentru sufletul meu. Mijlocul sălii rotunde era înconjurat de rafturi din lemn masiv, înalte și impunătoare, iar tavanul din sticlă lăsa să pătrundă o lumină caldă, care conferea spațiului o atmosferă magică. Încăperea părea mai vastă decât esența mea însăși. Simțeam o copleșire profundă, mai ales că nu era vorba doar de măreția clădirii în sine – era ceva aproape sacru, ceva ce nu înțelegeam pe deplin, dar pe care simțeam că trebuia să-l caut.

Am ajuns la primul etaj, dar nici nu mai știu dacă folosisem scările sau ascensorul. În aer plutea un ceva indefinibil, un sentiment care mă făcea să mă pierd într-un fel de delir poetic, unul care îmi alunga atenția de la tot ce era neimportant și mă focusa asupra esențialului. Razele apusului filtrate prin vitraliile de sus îmbrăcau toată atmosfera într-o lumină feerică, un loc unde aș fi

putut rămâne captivă pe vecie, dacă nu era acea ancoră subtilă către realitate – deși nu eram convinsă că mai aveam una. Lumina care venea din toate direcțiile mă neliniștea, un detaliu neobișnuit pentru cineva ca mine, care nu adora schimbările de culoare ale cerului. Și totuși, era singurul detaliu pe care reușeam să-l observ cu claritate.

Simțeam un fior trecându-mi prin trup, ca și cum n-aș fi fost singură în acea clădire. În jurul meu se mișcau grupuri mici sau mai mari de oameni, într-o dezordine liniștită. Oameni care căutau cărți, grupuri de prieteni aparent inofensivi, și totuși, prezența lor mă făcea să mă simt și mai singură. Eram cu adevărat singură. Nu cunoșteam pe absolut nimeni și nici nu îmi găseam curajul de a mă apropia de vreun grup. Simțeam că nici ei nu credeau că aș avea un loc printre ei.

Nu știam ce să fac. Știam că nu trebuia să plec, nu voiam să plec și încă nu găsisem acel „ceva”. M-am așezat pe treapta de care îmi erau lipite călcâiele și pe care nu o observasem până atunci. Era destul de joasă; știu asta pentru că genunchii îmi ajungeau aproape la nivelul ochilor, iar poziția era destul de incomodă. Am rămas acolo. Știam cumva că asta trebuia să fac. În plus, nu mă puteam ridica. Nu aveam forță în picioare, mâinile îmi erau slăbite, iar corpul amorțit. Eram condamnată să rămân.

Pierzând noțiunea timpului, deși nu eram foarte conștientă de ea, dar estimând că trecuseră câteva minute, m-am trezit cu un băiat lângă mine. Nu-i puteam distinge chipul; îi vedeam doar părul blond cenușiu, trecut de nivelul urechilor, cămașa albă care reflecta într-un

mod strălucitor lumina apusului și pantalonii lungi. Prezența lui mă liniștea într-un fel neașteptat, de parcă nu ar fi fost prima dată când îl întâlneam. Și-a pus brațele în jurul meu, iar eu mi-am lipit instinctiv obrazul de pieptul lui.

Mă simțeam în siguranță pentru prima oară de când eram acolo. Înainte să-mi dau seama, stăteam în picioare, încă învăluită în îmbrățișarea lui. Într-un moment de sinceritate, știam că nu-mi doream să-mi dea drumul niciodată. Apoi, l-am simțit șoptindu-mi două cuvinte simple, cunoscute de toți, pe care înainte le-aș fi considerat clișeice, dar care căpătau o altă semnificație, prelingându-se de pe buzele lui.

— Te iubesc!

Trecuse deja o săptămână de când mă trezisem din acel vis și încă simțeam că fusese real. Nu știam exact ce mă făcuse să simt că acest ansamblu de imagini, creat de propriul meu creier, era mai mult decât un vis. Ceva legat de acel sentiment, de fiorii pe care îi stârnise tipul acela, nu-mi dădea pace și îmi trimitea impulsuri în tot corpul de fiecare dată când îndrăzneam să reiau firul narativ al acelei iluzii conturate în emisferele mele cerebrale. Dar mi-am promis că, începând cu ziua următoare, nu mă voi mai gândi la asta.

Capitolul I

Nu crezusem vreodată că dragostea vieții mele ar fi putut să mă iubească. Asta mă făcea să mă consider de partea celor care spuneau că era mai bine să o cauți toată viața și să nu o găsești, decât să știi cine e și să supraviețuiești în lipsa ei.

Reușisem să mă feresc de asta timp de 23 de ani. Fusese o perioadă în viața mea în care îmi doream extrem de mult să trăiesc iubirea aceea desprinsă din basme, menită pentru finaluri fericite. Apoi, după pragul vârstei de 18 ani, realitatea m-a infectat și m-a făcut să realizez că nu era atât de simplu pentru toată lumea. Poate iubirea adevărată exista, dar nu tuturor le era dat să-și găsească marea fericire în acest aspect al vieții, iar eu mă număram printre nenorociții universului cărora li se scrisese totul în frunte, mai puțin asta.

Trăiam într-o lume care oricum nu mai credea în cuplurile clasice și găsea dorința unei femei de a căuta iubirea ca fiind lipsită de demnitate, mai ales când se

întâmpla ca acesta să fie unul dintre țelurile de bază. Era uman să-ți dorești să fii iubit, dar era prostesc să alergi cu limba scoasă după un partener cărui să-i încredințezi definiția fericirii tale și să-l faci să fie singurul care ar putea avea acces la ea.

În acest context, era destul de trist să fii una dintre acele fete care își plâneau de milă, descrise în romanele de dragoste pentru adolescenți. Totuși, într-un fel păcătos și lipsit de demnitate, mi-aș fi dorit să fii una dintre ele, având în vedere că, într-un final, toate găseau pe cineva care se îndrăgostea de ele. Poate era patetic din partea mea să mă mai gândesc la acest lucru și, sincer, nu-mi explicam acest obicei nesănătos al meu. În cea mai mare parte a timpului, mă consideram o fată cu capul pe umeri. Era ceva în mine care credea că inteligența era incompatibilă cu momentele de vulnerabilitate și dorințe îndrăznețe, dar nu reușeam să scap de acest zbucium interior, deși credeam că lămurisem deja lucrurile cu mine însămi.

Auzeam cum ploaia bătea subtil, parcă în șoaptă, în pervazul înalt al geamurilor din camera mea temporară. Era atât de înnorat încât lumina din încăpere avea nuanțe de gri închis, liniștitoare, în care toți poeții suferinzi din dragoste își puteau găsi pacea interioară. Pentru mine, zilele obscure deveneau muze, stări sufletești în care îmi găseam inspirația într-un mod ciudat, dar în același timp firesc, de parcă eram născută dintr-o furtună și menită să mă scurg ca o picătură de ploaie.

Aveam o fascinație secretă pentru tot ceea ce se putea întâmpla cu cuvintele odată ce apăreau brusc în mintea unui scriitor. Pentru că, în virtutea procesului de

creație, acestea aveau să lovească hârtia și să capete o formă unică. Eram conștientă că, în clipele mele cele mai solitare, aveam tendința să fiu mai profundă decât tot ceea ce avea legătură cu această lume. Nu știam exact de unde venea acest lucru, dar erau momente în care nu mă simțeam tocmai confortabil cu această parte a mea. Credeam că era punctul meu slab, acel locșor în care, dacă aș fi fost înjunghiată cu un pumnal de vată de zahăr, m-aș fi transformat în ceva intractabil pentru lumea muritorilor superficiali.

Priveam cum cerneala pixului pe care îl aveam în mână începea să se prelingă, sub formă de băltoacă, în jurul vârfului cu care înțepam violent pagina așa-zisului meu jurnal. Era mai mult un caiet pe care îmi aruncam din când în când frustrările, sub formă de figuri de stil eșuate.

Toată această îndemnare figurativă a dorinței mele de a-mi transforma sufletul în artă, mă făcea să privesc ceea ce mă înconjură cu ochi diferiți față de tinerii de vârsta mea. Unii puteau considera asta ca fiind maturitate, dar eu, în încercarea de a face insuportabilul mai puțin dureros și de a ajuta agonia să rimeze, o vedeam mai degrabă ca pe un refugiu prostesc.

Din moment ce știam că nu urma să dau peste vreun prinț pe cal alb, m-am concentrat pe visul vieții mele: să ajung o femeie puternică, de succes, orice ar fi însemnat asta. Alesesem jurnalismul ca punct de reper pe drumul vieții mele, pentru că avea legătură cu scrisul și cu faptul că puteam prezenta lumii întregi atâtea povești de zi cu zi ale oamenilor. Nu eram prea bună la a pune pe ciornă cuvinte pompoase și știam că, oricât de

mult m-aș preface că aș putea fi prozatoare, nu eram capabilă să redactez altfel decât mecanic.

Avusesem un presentiment bizar că toată viața mea era pe punctul de a se schimba, dar mi se părea illogic să simt asta în adâncul meu. Nu știam dacă eram neapărat traumatizată, dar ultima dată când toată perspectiva mea asupra lumii căpătase o altă formă, reușisem, fără să vreau, să trag pe toată lumea după mine. Nu era corect să-mi fie încredințată puterea de a-i pune la încercare pe toți cei care îndrăzniseră să rămână lângă mine. Și pentru că puteam simți cum ceva urma să mi se întâmple, aveam tendința să mă închid într-o casetă imaginară de anxietate și să sper că, de această dată, intuiția mea nu ar fi avut dreptate.

Mă rupsesem din transa mea și lăsasem caietul pe noptieră, după ce ai mei mă sunaseră să mă întrebe ce fac.

— Da, mama, mă descurc, apartamentul este destul de mare, încercam eu să-mi liniștesc mama, a cărei chip îl vedeam în timp real pe ecranul micului meu telefon.

— Ce-ai mâncat în seara asta? Ai reușit să-ți faci cumpărăturile?

Era prima dată când locuiam singură. Având în vedere că nu m-a mai lăsat niciodată pe deplin pe cont propriu, îi puteam înțelege preocuparea și grija excesivă.

— Da, au cărucior de cumpărături care se prinde de scaunul meu rulant, îi spuneam, încercând să-i reduc din griji. Aragazul, dulapurile și toată mobila sunt la nivelul meu, exact ca în fotografiile. Poți sta liniștită, mă descurc.